

« Δωρεάν ελάβομεν, δωρεάν δώμεν ».

Γράφει η Σοφία Μπεκρή.

Ἅγιοι, Θαύμα.

Τους Αγίους Αναργύρους, Κοσμά και Δαμιανό τους εκ Ρώμης, τιμά η Εκκλησία μας την 1η Ιουλίου, τους ιατρούς των ψυχών και των σωμάτων, και παρακαλεί να μας «επισκεφθούν» στις ασθένειές μας, να γλυκάνουν τον πόνο μας, να απαλύνουν την θλίψη μας.

Είναι πράγματι τόσο μεγάλη η θλίψη, τόσο βαθύς ο πόνος και τόσο πολύς ο σπαραγμός, που ο άνθρωπος δεν έχει πού να στρέψη τον οφθαλμό του, για να παρηγορηθή. Οι οικείοι, συχνά, τον απογοητεύουν, οι συνάνθρωποι, τις περισσότερες φορές, τον εκμεταλλεύονται, ακόμη και οι «ειδικοί» αποδεικνύονται ανεπαρκείς να δώσουν λύση στα προβλήματά του.

Και ενώ έτσι έχουν γενικώς τα πράγματα, υπάρχουν και κάποιοι «ειδικοί» που είναι διαφορετικοί, που ξεχωρίζουν από τους άλλους. Αυτοί δεν κοιτάνε να εκμεταλλευτούν τον πόνο και την οδύνη των συνανθρώπων των, δεν αποβλέπουν να αποκτήσουν υλικά οφέλη από την εργασία των, δεν θεραπεύουν επιλεκτικά, αποσκοπώντας μόνον στο κέρδος.

Τέτοιοι «ειδικοί» ήταν οι εορτάζοντες Άγιοι Ανάργυροι του Ιουλίου, Κοσμάς και Δαμιανός. Έζησαν τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες (3ος αι.), σε μια εποχή που ακόμη δέσποζαν γύρω των τα είδωλα. Εκείνοι, όμως, γνώρισαν το φως που διαλύει τα σκοτάδια, έγιναν τέκνα φωτός και περιπάτησαν ως τέκνα φωτός αμώμητα και αγαπητά εν Κυρίω (Εφ. 5:1-8). Γι' αυτό και ο,τι σπούδασαν και έμαθαν, τις κοσμικές των γνώσεις, τις αφιέρωσαν στην υπηρεσία του Κυρίου και των αδελφών των, και μάλιστα των περισσότερο αδυνάτων.

Αναφέρεται στο Συναξάρι των ότι δεν επέλεγαν τους ασθενείς των με βάση το βαλάντιό των, αλλά προσέφεραν σε όλους, αδιακρίτως και αναρ-γύρως, την βοήθειά των. Όταν, μάλιστα, οι πιο πλούσιοι εξ αυτών τους έδιναν χρήματα, εκείνοι όχι μόνον δεν τα δέχονταν αλλά τους υποδείκνυαν άλλους, ενδεέστερους αδελφούς των.

Ίσως κάποιος αναρωτιέται εύλογα: «Και πώς ζούσαν οι Άγιοι Ανάργυροι, αφού δεν αμείβονταν για την εργασία των; Ποιος φρόντιζε γι' αυτούς;» Η απάντηση είναι απλή. Η κοινότητα φρόντιζε για τις ανάγκες των. Όπως αναφέραμε ήδη, οι Άγιοι έζησαν κατά τους πρώτους χριστιανικούς χρόνους, οπότε λειτουργούσαν οι κοινότητες και όλες οι ανάγκες, πνευματικές, μορφωτικές και κοινωνικές, όλων των μελών, καλύπτονταν στο πλαίσιο των (βλ. Πραξ. κεφ. 2 και 4). Επομένως, εκείνοι, ως «ιατῆρες ψυχών τε και σωμάτων», θεράπευαν, με τις γνώσεις των και με την χάρη του Θεού, τον πόνο και τις ασθένειες, και οι ευεργετημένοι από αυτούς αδελφοί των μεριμνούσαν για την κάλυψη των πενιχρών των αναγκών. Τι πιο δίκαιο και πιο όμορφο!

Ένα πράγμα μόνον ζητούσαν οι Άγιοι αντί για αμοιβή των: Πίστη στον Θεό. Και αυτό δεν το ζητούσαν κατ' απαίτηση από τους θεραπευμένους, αλλά ως χάρη, διότι γνώριζαν ότι η πίστη θα ήταν η θεραπεία των! Όπως ο Χριστός λέγει στον εκατόνταρχο του Ευαγγελίου «ως επίστευσας, γεννηθήτω σοι» (Ματθ. 8:13) και αμέσως θεραπεύεται ο δούλος του, έτσι και οι Άγιοι έκαναν «προσκλητήριο» πίστεως και αγάπης, με σκοπό να προσφέρουν θεραπεία στους ασθενείς των, διότι ήξεραν ότι, εάν βρη η ψυχή τον θεράποντά της, στο πρόσωπο του Ιησού Χριστού, τότε γρήγορα θα βρη και το σώμα την γιατρεία του.

Γι' αυτό, λοιπόν, δεν ζητούσαν χρήματα οι Άγιοι για τις υπηρεσίες των προς τον πάσχοντα αδελφό, διότι «*δωρεάν έλαβον*». Ως δώρο πήραν το χάρισμα της θαυματουργίας από τον δωρεοδότη Κύριο και με την σειρά των το προσέφεραν απλόχερα στους αδελφούς των και συνεχίζουν να το προσφέρουν μέχρι σήμερα και θα συνεχίζουν εις τους αιώνες, διότι τα χαρίσματα δεν χάνονται, αφού και οι Άγιοι δεν πέθαναν, απλώς «*μετέστησαν εκ των λυπηρών επί τα θυμηδέστερα και εκ των προσκαίρων εις τα αιώνια*» (Ευχή Γονυκλισίας κατά την Εσπερινό της Πεντηκοστής).

Εάν θέλωμε, λοιπόν, και μεις σήμερα να κάνωμε ένα δώρο στους Αγίους, ας διαλέξωμε το ακριβότερο, όπως τους αξίζει. Ας γίνουμε πιστοί στον λόγο του Θεού, ηθικοί και ανεπίληπτοι στον προσωπικό μας βίο, δίκαιοι και αγαπητικοί στην πολιτεία με τους αδελφούς μας, όπως ακριβώς έγιναν και εκείνοι. Παρέμειναν πάντοτε ενωμένοι με το σώμα του Χριστού, την Εκκλησία, ως μέλη εκ μέρους (Α' Κορ. 12:12,27), και δεν βγήκαν ποτέ ζημιωμένοι, αντιθέτως μάλιστα: ωφελήθηκαν και ωφέλησαν.

Μόνον εάν ζήσωμε «*ευσεβώς, σωφρόνως και δικαίως*» (Τιτ. 2:12) και εάν προσφέρωμε και εμείς δωρεάν τα χαρίσματα που λάβαμε από το Άγιο Πνεύμα προς δόξα Θεού και επ' ωφελεία των αδελφών μας, τότε και μόνον τότε θα ευαρεστήσωμε στον Κύριο και θα προσελκύωμε διαρκώς την χάρη Του και την Χάρη του Αγίου Πνεύματος, με προοπτική την σωτηρία μας.

Οι Άγιοι Ανάργυροι, που τιμούμε και γεραίρούμε, κάθε τέτοια μέρα, δια των πρεσβειών των αλλά και δια της δικής μας προσευχής, ταπεινώσεως και αγάπης προς τον Θεό και τον συνάνθρωπο, να δέωνται αδιαλείπτως προς τον ελεήμονα Θεό να μας παράσχη πλούσια και δαψιλή την χάρη Του και να δώση άφεση αμαρτημάτων στις παραλυμένες από την αμαρτία ψυχές μας. Γένοιτο! Χρόνια Καλά, εν Κυρίω!

Σοφία Μπεκρή.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>